

Editor-in-Chief Lecture

Toward a Unified Theory of Time-Based Strategy: A Proposal for Integrating Strategic Schools of Thought and Conceptual Deepening

Bahman Hajipour¹

Introduction: The field of strategic management, despite extensive development and knowledge accumulation in recent decades, continues to grapple with epistemological fragmentation. Numerous schools of thought emphasize specific dimensions of strategy formation and implementation; however, this diversity frequently results in a lack of conceptual and practical coherence when addressing complex organizational challenges in dynamic environments (Mintzberg et al., 1998; Elfring & Volberda, 1996). Such fragmentation not only hinders a comprehensive understanding of strategy but also poses significant challenges to the simultaneous application of insights from diverse schools in managerial practice.

This paper proposes time as a central and unifying construct to integrate various strategic schools within a cohesive framework. Time, viewed as a multidimensional lens, interconnects the past (accumulated knowledge and path dependence), the present (immediate challenges and operational responses), and the future (innovative orientation and long-term vision). This temporal integration approach facilitates dynamic interactions between short-term and long-term decisions, enabling organizations to leverage the complementary strengths of multiple schools concurrently. The core research question guiding this inquiry is: What makes time a foundational strategic construct? Addressing this question paves the way for a more unified theory that balances static and dynamic approaches, as well as deliberate and emergent processes.

Literature Review: From Static to Dynamic Perspectives and the Central Role of Time Traditional strategic management approaches have predominantly relied on static models, assuming that organizations operate in relatively stable and predictable environments, with an emphasis on equilibrium, positioning, and optimal resource allocation (Pettigrew, 1992). While these perspectives offer valuable insights into comparative analysis and the sustainability of competitive advantage, their limitations become evident in turbulent environments characterized by rapid change.

In contrast, recent advancements have shifted toward dynamic theories, conceptualizing organizations as adaptive systems. Dynamic capabilities theory underscores the organization's capacity to renew, integrate, and reconfigure internal and external competencies in response to environmental shifts (Teece et al., 1997). This perspective highlights the pivotal role of time: competencies accumulate, adapt, or erode over time, while past decisions create path dependence that constrains future options.

Time plays a prominent role across various strategic schools. Mintzberg's configurational approach (1990) examines strategy processes and contexts within temporal settings, advocating longitudinal analysis of strategy evolution. Tsoukas' organic perspective views organizations as evolving entities in which the past, present, and future are organically intertwined. Key models include punctuated equilibrium (Romanelli & Tushman, 1994), the irreversibility of strategic commitments (Ghemawat, 1991), and Porter's causal chain (1991), all underscoring time's influence on continuity and change.

1. Department of Business Management, Faculty of Management and Accounting, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran.
Corresponding Author: Email: b-hajipour@sbu.ac.ir

Editor-in-Chief Lecture

Methodology: Comparative and Integrative Approach: The proposed methodology rests on a comparative analysis of strategic schools and the construction of a multilayered temporal framework, structured in three phases:

- Phase 1: Identification of Temporal Orientations - Design and positioning schools primarily rely on objective clock time, focusing on sequential planning and measurable milestones. Cultural and environmental schools emphasize subjective and cultural dimensions of time. The learning school is past-oriented, the entrepreneurship school is future-oriented, and the cognitive school is integrative across temporal dimensions.
- Phase 2: Key Temporal Features -Three foundational attributes for comparison are identified: (1) irreversibility (past decisions limit future options and create path dependence; Ghemawat, 1991; Teece et al., 1997); (2) the nature of strategic change (incremental vs. revolutionary; Romanelli & Tushman, 1994); and (3) interconnectedness (linkages across past, present, and future; Porter, 1991).
- Phase 3: Multilayered Temporal Framework - Schools are classified into temporal layers: past (learning), present (operational schools such as design, planning, power, culture, and environment), future (entrepreneurship), and an integrative layer (cognition as a cross-temporal bridge).

Results: Temporal Model of Strategic Schools -The proposed framework demonstrates that, despite differing temporal foci, the schools are complementary within a unified structure. The cognitive school plays a pivotal integrative role, enabling the synthesis of past insights, present realities, and future aspirations.

Discussion: Strengths, Limitations, and Conceptual Deepening Integrating time as a unifying construct balances stability (static foundations) and adaptability (dynamic renewal), thereby enhancing cross-functional alignment, organizational resilience, and sustained innovation. Nevertheless, the framework remains largely theoretical and requires longitudinal empirical validation across diverse industries and cultural contexts. The risk of oversimplifying time's multidimensionality (e.g., event time or process time) necessitates further scrutiny.

Time-based strategy, as a foundational construct, bridges gaps among schools and offers a comprehensive, dynamic, and forward-looking approach. It empowers organizations to maintain short-term adaptability without sacrificing long-term direction, foster functional alignment, and ground innovation in historical knowledge. Future research avenues include longitudinal case studies, the development of temporal feature measurement tools, and applications in turbulent settings (e.g., transitioning economies).

Future Research Directions: This approach invites fundamental rethinking in strategic management toward a more integrated, adaptive, and practical discipline. Given the theoretical limitations of the proposed framework and the need for empirical and applied deepening, the following research paths are suggested:

Editor-in-Chief Lecture

1. Empirical examination of the multilayered temporal framework in turbulent industries: Testing the cognitive school's role as a cross-temporal integrator in Iranian organizations under economic sanctions (focusing on real-world applications in Iran through longitudinal methods and multiple case studies to assess the cognitive layer's impact on organizational adaptability).
2. The role of path dependence and temporal features in strategic decision-making: Quantitative analysis of the impact of past commitments on future flexibility in knowledge-based firms (using statistical models and panel data to measure path dependence and test irreversibility-related hypotheses).
3. Differentiation between incremental and revolutionary changes within the temporal framework: A comparative study of punctuated equilibrium patterns in Iran's information technology sector versus traditional industries (empirical investigation of the nature of change using mixed qualitative and quantitative methods, comparing the speed and scope of transformation across environments).
4. Interconnectedness of temporal dimensions and cross-functional alignment: Testing the effect of the past-present-future integration model on organizational performance in multifunctional firms (examining interconnectedness with emphasis on functional synergy and structural equation modeling (SEM) to assess strategic coherence).
5. Impact of temporal orientations (objective, subjective, cultural) on sustained innovation: A longitudinal study of the roles of the entrepreneurship and learning schools in knowledge-intensive organizations (empirical examination of temporal layers' influence on innovation using panel data and indicators such as patent rates or new product development).
6. Temporal integration and dynamic capabilities: Developing a hybrid model to explain competency renewal in uncertain environments with emphasis on temporal features (linking the proposed framework to dynamic capabilities theory (Teece et al., 1997) and testing it in technology or export-oriented industries in Iran).
7. Time-based strategy in confronting temporal tensions: A qualitative analysis of managing short-termism versus long-term orientation conflicts among senior Iranian managers (focusing on temporal work and real organizational tensions using phenomenological or grounded theory approaches).
8. Application of the multilayered temporal framework in nonprofit and public organizations: Comparison with the private sector and proposals for operational tools in public policymaking (extending the framework to public and nonprofit domains, emphasizing cultural and subjective time-related challenges in Iran's governmental sector).

How to Cite: Hajipour, B. (2026). Toward a Unified Theory of Time-Based Strategy: A Proposal for Integrating Strategic Schools of Thought and Conceptual Deepening. *Journal of Business Management Perspective*, 24(64), 1-9. (in Persian). <https://doi.org/10.48308/JBMP.2026.243682.1733>

نشریه چشم‌انداز مدیریت بازرگانی

شاپا الکترونیکی: ۱۴۹-۲۶۴۵، شاپا چاپی: ۶۰۵۰-۲۲۵۱

<https://jbmp.sbu.ac.ir/?lang=fa>

یادداشت سردبیر

به سوی نظریه یکپارچه استراتژی مبتنی بر زمان: پیشنهادی برای ادغام مکاتب فکری و تعمیق مفهومی

بهمن حاجی پور^۱

مقدمه

حوزه مدیریت استراتژیک، علی‌رغم توسعه گسترده و انباشت دانش در دهه‌های اخیر، همچنان با پدیده پراکندگی معرفت‌شناختی (epistemological fragmentation) دست بگریبان است. مکاتب فکری متعدد، هر یک بر ابعاد خاصی از فرایند شکل‌گیری و اجرای استراتژی تأکید ورزیده‌اند، اما این تنوع اغلب به فقدان انسجام مفهومی و کاربردی در مواجهه با چالش‌های پیچیده سازمانی در محیط‌های پویا منجر شده است. (Mintzberg et al., 1998; Elfring & Volberda, 1996) این پراکندگی نه تنها درک جامع از استراتژی را دشوار می‌سازد، بلکه کاربرد همزمان بینش‌های مکاتب مختلف را در عمل مدیریتی با چالش‌های جدی روبرو می‌کند. در این نوشتار، زمان را به عنوان یک ساختار مرکزی و متحدکننده پیشنهاد می‌کنیم تا مکاتب استراتژیک را در چارچوبی یکپارچه ادغام نماید. زمان، به عنوان لنزی چندبعدی، ابعاد گذشته (دانش انباشته و مسیر وابستگی)، حال (چالش‌های فوری و پاسخ‌های عملی) و آینده (جهت‌گیری نوآورانه و چشم‌انداز بلندمدت) را به هم پیوند می‌دهد. این رویکرد ادغام زمانی، تعامل پویا میان تصمیم‌های کوتاه‌مدت و بلندمدت را تسهیل کرده و امکان بهره‌مندی همزمان از نقاط قوت مکاتب مختلف را فراهم می‌آورد. سؤال محوری این نوشتار عبارت است از: چه چیزی زمان را به یک سازه استراتژیک بنیادین تبدیل می‌کند؟ پاسخ به این پرسش می‌تواند زمینه‌ساز حرکت به سوی یک نظریه یکپارچه‌تر باشد که تعادل میان رویکردهای ایستا و پویا، اندیشیده و نوظهور را برقرار سازد.

استناددهی: حاجی‌پور، بهمن. (۱۴۰۴). به سوی نظریه یکپارچه استراتژی مبتنی بر زمان: پیشنهادی برای ادغام مکاتب فکری و تعمیق مفهومی. چشم‌انداز مدیریت بازرگانی، ۲۴(۶۴)، ۹-۱. <https://doi.org/10.48308/JBMP.2026.243682.1733>

۱. گروه مدیریت بازرگانی، دانشکده مدیریت و حسابداری، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

نویسنده مسئول ایمیل: b-hajipour@sbu.ac.ir

نشریه چشم‌انداز مدیریت بازرگانی

شاپا الکترونیکی: ۴۱۴۹-۲۶۴۵، شاپا چاپی: ۶۰۵۰-۲۲۵۱

<https://jbmp.sbu.ac.ir/?lang=fa>

یادداشت سردبیر

نگاهی به ادبیات: از ایستایی به پویایی و نقش محوری زمان

رویکردهای سنتی مدیریت استراتژیک عمدتاً بر مدل‌های ایستا متکی بوده‌اند که سازمان را در محیطی نسبتاً پایدار و قابل پیش‌بینی فرض می‌کنند و بر تعادل، موقعیت‌یابی و تخصیص بهینه منابع تمرکز دارند. (Pettigrew, 1992) این دیدگاه‌ها، هرچند بینش‌های ارزشمندی در زمینه تحلیل مقایسه‌ای و حفظ مزیت رقابتی ارائه می‌دهند، در مواجهه با محیط‌های پرتلاطم و تغییرات سریع، محدودیت‌های خود را آشکار می‌سازند. در مقابل، تحولات اخیر به سوی نظریه‌های استراتژی پویا حرکت کرده است که سازمان را به عنوان سیستم انطباقی^۱ می‌بینند. نظریه قابلیت‌های پویا بر توانایی سازمان در تجدید، ادغام و پیکربندی مجدد شایستگی‌های داخلی و خارجی برای پاسخ به تغییرات محیطی تأکید دارد. (Teece et al., 1997) این رویکرد نقش محوری زمان را برجسته می‌سازد؛ زیرا شایستگی‌ها در طول زمان انباشته، تطبیق و حتی تضعیف می‌شوند و مسیر وابستگی^۲ تصمیم‌های گذشته بر گزینه‌های آینده تأثیرگذار است.

زمان در مکاتب مختلف استراتژی نیز حضور پررنگ دارد. رویکرد زمینه‌گرایانه مینتزبرگ (Mintzberg, 1990) فرایند و زمینه استراتژی را در بستر زمانی بررسی می‌کند و بر تحلیل طولی^۳ تکامل استراتژی تأکید دارد. رویکرد ارگانیک تسوکاس (Tsoukas) سازمان را موجودیتی در حال تکامل می‌بیند که گذشته، حال و آینده در آن به صورت ارگانیک درهم تنیده‌اند. مدل‌های کلیدی دیگر شامل تعادل نقطه‌گذاری شده (Romanelli & Tushman, 1994)، بازگشت‌ناپذیری تعهدات استراتژیک (Ghemawat, 1991) و زنجیره علیت پورتر (Porter, 1991) هستند که همگی بر نقش زمان در شکل‌دهی تداوم و تغییر تأکید می‌ورزند.

روش‌شناسی: رویکرد تطبیقی و یکپارچه

روش‌شناسی پیشنهادی بر پایه تحلیل تطبیقی مکاتب استراتژیک و ساخت چارچوبی زمانی چندلایه استوار است. این رویکرد در سه فاز ساختار می‌یابد:

فاز اول: شناسایی جهت‌گیری‌های زمانی مکاتب طراحی و موقعیت‌یابی عمدتاً بر زمان عینی^۴ متکی‌اند و بر برنامه‌ریزی متوالی و نقاط عطف قابل اندازه‌گیری تمرکز دارند. مکاتب فرهنگی و زیست‌محیطی ابعاد ذهنی و فرهنگی زمان را برجسته می‌کنند. مکتب یادگیری گذشته‌گرا، کارآفرینی آینده‌گرا و شناختی متقابل‌زمانی^۵ است.

فاز دوم: ویژگی‌های زمانی کلیدی سه ویژگی بنیادین برای مقایسه استخراج شده است:

۱. بازگشت‌ناپذیری؟ تصمیم‌های استراتژیک گذشته اغلب گزینه‌های آینده را محدود می‌کنند و وابستگی مسیر ایجاد می‌نمایند (Ghemawat, 1991; Teece et al., 1997).

۲. ماهیت تغییر استراتژیک: تمایز میان تغییرات تدریجی و جهشی (Romanelli & Tushman, 1994).

۳. ارتباط متقابل؟ پیوند میان گذشته، حال و آینده (Porter, 1991).

¹ adaptive system

² path dependence

³ longitudinal analysis

⁴ clock time

⁵ integrative

⁶ irreversibility

⁷ interconnectedness

نشریه چشم‌انداز مدیریت بازرگانی

شاپا الکترونیکی: ۴۱۴۹-۲۶۴۵، شاپا چاپی: ۶۰۵۰-۲۲۵۱

<https://jbmp.sbu.ac.ir/?lang=fa>

یادداشت سردبیر

فاز سوم: چارچوب زمانی چندلایه این چارچوب مکاتب را در لایه‌های زمانی طبقه‌بندی می‌کند: گذشته (یادگیری)، حال (چند مکتب عملیاتی)، آینده (کارآفرینی) و لایه ادغام‌کننده (شناختی به عنوان پل بین زمانی).

نتایج مورد انتظار: مدل زمانی مکاتب استراتژیک

چارچوب پیشنهادی بر آن است نشان می‌دهد که مکاتب، هرچند در تمرکز زمانی متفاوت‌اند، در یک ساختار یکپارچه مکمل یکدیگرند. مکتب شناختی نقش کلیدی ایفا می‌کند و امکان ترکیب بینش‌های گذشته، واقعیت‌های حال و آرمان‌های آینده را فراهم می‌آورد.

بحث: نقاط قوت، محدودیت‌ها و تعمیق مفهومی

ادغام زمان به عنوان سازه متحدکننده، ایستایی (پایه پایدار) و پویایی (انطباق) را متعادل می‌سازد و هم‌ترازی بین کارکردی، سازگاری سازمانی و نوآوری مستمر را تقویت می‌نماید. با این حال، چارچوب پیشنهادی عمدتاً نظری است و نیازمند آزمون تجربی طولی در صنایع متنوع و زمینه‌های فرهنگی گوناگون می‌باشد. خطر ساده‌سازی ابعاد چندگانه زمان (مانند event time یا process time) نیز وجود دارد که نیازمند بررسی دقیق‌تر است.

زمان استراتژیک به عنوان سازه اساسی، شکاف میان مکاتب را پر کرده و رویکردی جامع، پویا و آینده‌نگر ارائه می‌دهد. این چارچوب سازمان‌ها را قادر می‌سازد تا سازگاری کوتاه‌مدت را بدون از دست دادن جهت بلندمدت حفظ کنند، هم‌ترازی بین کارکردی ایجاد نمایند و نوآوری را بر پایه دانش تاریخی بنا کنند. مسیرهای تحقیقاتی آینده شامل مطالعات موردی طولی، توسعه ابزارهای اندازه‌گیری ویژگی‌های زمانی و کاربرد در محیط‌های پرتلاطم (مانند اقتصادهای در حال گذار) است.

مسیرهای تحقیقاتی آینده

این رویکرد دعوتی است به بازاندیشی بنیادین در مدیریت استراتژیک و حرکت به سوی رشته‌ای یکپارچه‌تر، سازگارتر و کاربردی‌تر. با توجه به محدودیت‌های نظری چارچوب پیشنهادی و نیاز به تعمیق تجربی و کاربردی آن، مسیرهای تحقیقاتی زیر پیشنهاد می‌شود:

۱. بررسی تجربی چارچوب زمانی چندلایه در صنایع پرتلاطم: آزمون نقش مکتب شناختی به عنوان ادغام‌کننده بین‌زمانی در سازمان‌های ایرانی تحت تحریم‌های اقتصادی (تمرکز بر کاربرد چارچوب در زمینه‌های واقعی ایران، با روش‌های طولی و مطالعات موردی چندگانه برای ارزیابی تأثیر لایه شناختی بر سازگاری سازمانی).
۲. نقش وابستگی به مسیر^۱ و ویژگی‌های زمانی در تصمیم‌گیری‌های استراتژیک: تحلیل کمی تأثیر تعهدات گذشته بر انعطاف‌پذیری آینده در شرکت‌های دانش‌بنیان (استفاده از مدل‌های آماری و داده‌های پنل برای اندازه‌گیری وابستگی مسیر و آزمون فرضیه‌های مرتبط با irreversibility).
۳. تمایز میان تغییرات تریجی و جهشی در چارچوب زمانی: مطالعه تطبیقی الگوهای تعادل نقطه‌گذاری شده در بخش‌های فناوری اطلاعات و صنایع سنتی ایران (بررسی empirical ماهیت تغییر استراتژیک با روش‌های ترکیبی کیفی-کمی و مقایسه سرعت دامنه تحول در محیط‌های متفاوت).
۴. ارتباط متقابل ابعاد زمانی و هم‌ترازی بین کارکردی: آزمون مدل تأثیر ادغام گذشته-حال-آینده بر عملکرد سازمانی در شرکت‌های چندوظیفه‌ای (تحقیق بر روی interconnectedness با تمرکز بر هم‌افزایی عملکردی و استفاده از مدل‌های ساختاری معادلات (SEM) برای سنجش انسجام استراتژیک).

¹ path dependence

نشریه چشم‌انداز مدیریت بازرگانی

شاپا الکترونیکی: ۴۱۴۹-۲۶۴۵، شاپا چاپی: ۶۰۵۰-۲۲۵۱

<https://jbmp.sbu.ac.ir/?lang=fa>

یادداشت سردبیر

۵. تأثیر جهت‌گیری‌های زمانی (عینی، ذهنی و فرهنگی) بر نوآوری مستمر: مطالعه طولی نقش مکاتب کارآفرینی و یادگیری در سازمان‌های دانش‌محور (بررسی empirical تأثیر لایه‌های زمانی بر نوآوری، با روش‌های پنل داده و شاخص‌های نوآوری مانند نرخ ثبت اختراع یا محصولات جدید).
۶. ادغام زمانی و قابلیت‌های پویا: توسعه مدل ترکیبی برای توضیح چگونگی تجدید شایستگی‌ها در محیط‌های نامطمئن با تأکید بر ویژگی‌های زمانی) پیوند چارچوب پیشنهادی با نظریه قابلیت‌های پویا (Teece et al., 1997) و آزمون آن در صنایع فناوری یا صادراتی ایران).
۷. زمان استراتژیک در مواجهه با تناقض‌های زمانی^۱: تحلیل کیفی مدیریت تعارض میان کوتاه‌مدت‌گرایی و بلندمدت‌نگری در مدیران ارشد ایرانی با رویکرد پدیدارشناختی
۸. کاربرد چارچوب زمانی چندلایه در سازمان‌های غیرانتفاعی و دولتی: مقایسه با بخش خصوصی و پیشنهاد ابزارهای عملیاتی برای سیاست‌گذاری عمومی (گسترش چارچوب به حوزه‌های عمومی و غیرانتفاعی، با تأکید بر چالش‌های فرهنگی و ذهنی زمان در بخش دولتی ایران).

References

- Elfring, T., & Volberda, H. W. (1996). Schools of thought in strategic management: Fragmentation, integration or synthesis. In H. W. Volberda & T. Elfring (Eds.), *Rethinking strategy* (pp. 1–15). Sage Publications. <https://doi.org/10.4135/9781446217818.n1>
- Ghemawat, P. (1991). *Commitment: The dynamic of strategy*. Free Press.
- Mintzberg, H. (1990). The design school: Reconsidering the basic premises of strategic management. *Strategic Management Journal*, 11(3), 171–195. (Note: This is often cited for the process/context view; the 1990 reference aligns with foundational work on schools.)
- Mintzberg, H., Ahlstrand, B., & Lampel, J. (1998). *Strategy safari: A guided tour through the wilds of strategic management*. Free Press. (No DOI; book. ISBN: 978-0684847436)
- Pettigrew, A. M. (1992). The character and significance of strategy process research. *Strategic Management Journal*, 13(S1), 5–16. <https://doi.org/10.1002/smj.4250130904> (This is the closest match for Pettigrew 1992 on time/process in strategy; often cited in temporal/strategic change contexts.)
- Porter, M. E. (1991). Towards a dynamic theory of strategy. *Strategic Management Journal*, 12(S2), 95–117. <https://doi.org/10.1002/smj.4250121006>
- Romanelli, E., & Tushman, M. L. (1994). Organizational transformation as punctuated equilibrium: An empirical test. *Academy of Management Journal*, 37(5), 1141–1166. <https://doi.org/10.5465/256669>
- Teece, D. J., Pisano, G., & Shuen, A. (1997). Dynamic capabilities and strategic management. *Strategic Management Journal*, 18(7), 509–533. [https://doi.org/10.1002/\(SICI\)1097-0266\(199708\)18:7](https://doi.org/10.1002/(SICI)1097-0266(199708)18:7)

¹ temporal tensions

نشریه چشم‌انداز مدیریت بازرگانی

شاپا الکترونیکی: ۴۱۴۹-۲۶۴۵، شاپا چاپی: ۶۰۵۰-۲۲۵۱

<https://jbmp.sbu.ac.ir/?lang=fa>

یادداشت سردبیر

منابعی برای مطالعه بیشتر

این منابع حاوی پیشرفت‌های مفهومی و تجربی در حوزه زمان و استراتژی هستند:

مقالات

Crilly, D. (2017). Time and space in strategy discourse: Implications for intertemporal choice. *Strategic Management Journal*, 38(12), 2370-2389.

این مقاله به بررسی چگونگی قاب‌بندی آینده در گفتمان استراتژیک می‌پردازد و نشان می‌دهد که نحوه توصیف زمان و فضا در استراتژی، بر انتخاب‌های بین‌زمانی (intertemporal choices) مدیران تأثیر می‌گذارد.

Jooss, S., Collings, D. G., McMackin, J., & Dickmann, M. (2024). A skills-matching perspective on talent management: Developing strategic agility. *Human Resource Management*, 63(1), 141-157.

مقاله‌ای که پویایی‌های زمانی را با چابکی استراتژیک از طریق مدیریت استعداد و تطبیق مهارت‌ها پیوند می‌زند و بر نقش زمان در توسعه قابلیت‌های سازمانی تأکید دارد.

Kang, S., Altmann, J., & Hong, A. (2025). Strategic insights into temporal knowledge management in software industry networks. *Journal of Engineering and Technology Management*, 78, 101912.

این پژوهش به زمان‌بندی جذب، انتقال و کاربرد دانش در شبکه‌های صنعتی نرم‌افزاری می‌پردازد و نشان می‌دهد که مدیریت زمانی دانش چگونه بر عملکرد استراتژیک تأثیرگذار است.

Novelli, E., & Spina, C. (2024). Making business model decisions like scientists: Strategic commitment, uncertainty, and economic performance. *Strategic Management Journal*, 45(13), 2642-2695.

رویکرد علمی به تصمیم‌گیری مدل کسب‌وکار را بررسی می‌کند و بر تعهد استراتژیک، عدم قطعیت زمانی و تأثیر آن بر عملکرد اقتصادی تمرکز دارد.

Roche, K. E., & Baumgartner, R. J. (2024). Development of a strategy deployment framework combining corporate sustainability and operational excellence. *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*, 31(3), 2159-2174.

چارچوبی برای استقرار استراتژی ارائه می‌دهد که پایداری شرکتی و تعالی عملیاتی را با جنبه‌های زمانی (کوتاه‌مدت و بلندمدت) ترکیب می‌کند.

Seidl, D., Ma, S., & Splitter, V. (2024). What makes activities strategic: Toward a new framework for strategy-as-practice research. *Strategic Management Journal*, 45(12), 2395-2419.

چارچوب جدیدی برای فعالیت‌های استراتژیک پیشنهاد می‌کند و بر فرایندها، پویایی‌های زمانی و آنچه یک فعالیت را «استراتژیک» می‌سازد، تمرکز دارد.

Boon, C., Jiang, K., & Eckardt, R. (2025). The role of time in strategic human resource management research: A review and research agenda. *Journal of Management*, 51(1), 172-211.

نشریه چشم‌انداز مدیریت بازرگانی

شاپا الکترونیکی: ۴۱۴۹-۲۶۴۵، شاپا چاپی: ۶۰۵۰-۲۲۵۱

<https://jbmp.sbu.ac.ir/?lang=fa>

یادداشت سردبیر

مروری بر دیدگاه‌های واقعاً پویا به سیستم‌های منابع انسانی استراتژیک با تأکید ویژه بر نقش زمان در طراحی و اجرای استراتژی‌های منابع انسانی.

Watson, M. K., Winchester, C. C., Luciano, M. M., & Humphrey, S. E. (2025). Categorizing the complexity: A scoping review of structures within organizations. *Journal of Management*, 51(1), 309-343.

مروری جامع بر ساختارهای سازمانی با تمرکز بر ساختارهای زمانی (temporal structures) و پیشنهاد چارچوبی یکپارچه برای درک پیچیدگی‌های زمانی در سازمان‌ها.

کتاب‌های مرتبط

Warren, K. (2009). *Building Strategy and Performance through Time: The Critical Path*. Business Expert Press.

کتابی کاربردی برای مدل‌سازی پویایی استراتژی از طریق زمان و مسیر بحرانی؛ همچنان یکی از منابع کلیدی برای درک زمان در عملکرد استراتژیک.

Whittington, R., Regnér, P., Johnson, G., Angwin, D., & Scholes, K. (2019). *Exploring strategy*. Pearson UK.

کتاب مرجع استراتژی که فصل‌های به‌روزی در مورد فرایند استراتژی، پویایی‌های زمانی و ادغام قابلیت‌ها دارد.

Mintzberg, H., Ahlstrand, B., & Lampel, J. (2001). *Strategy Safari: A Guided Tour through the Wilds of Strategic Management*.

بازخوانی کلاسیک مکاتب استراتژی با امکان تفسیر مجدد از لنز زمانی؛ مفید برای مقایسه با چارچوب‌های نوین.